

תְּכַבֵּה לְעַלְמִין, וְכַהֲנָא מְסַדֵּר לִיהּ בְּכָל יוֹמָא.

רעיא מהימנא

פְּקוּדָא לְעֵשׂוֹת הָעוֹלָה כְּמִשְׁפָּטָה, וְעֵלָה אֲתָמֵר זֵאת תּוֹרַת הָעוֹלָה וְגו'. חֲמֵשׁ אֲשִׁים הֵווּ נְחֻתִין עַל קֶרְבָּנָא. אֲשׁ אוֹכַל וְאִינוּ שׁוֹתָה. אֲשׁ שׁוֹתָה וְאִינוּ אוֹכַל. אֲשׁ אוֹכַל וְשׁוֹתָה. אֲשׁ אוֹכַל לַחִים וִיבָשִׁים. אֲשׁ שְׂאִינוּ אוֹכַל וְאִינוּ שׁוֹתָה. לְקַבְּלִייהוּ אִינוּן, זֵאת תּוֹרַת הָעוֹלָה, חֵד. הִיא הָעוֹלָה עַל מוֹקְדָה, ב'. עַל הַמְזֻבָּח, ג'. כָּל הַלֵּילָה, ד'. וְאֲשׁ הַמְזֻבָּח תּוֹקֵד בּוּ ה'.

וְאוֹקְמוּהָ מְאִירי מְתַנִּיתִין, עוֹלָה כּוֹלָה סִלְקָא לְגַבּוּתָהּ. וְדָא בִּינָה, ה', ה' מְרָאוֹת דִּילָהּ. י', בַּת יַחֲדָה, (שמות כד) וּמְרָאָה כְּבוֹד יְי' כְּאֲשׁ אוֹכְלֵת. ו' אוֹר דְּבַת עֵינָא, וְהִיא אֲשׁ שׁוֹתָה כָּל מִיּוּן דְּאוֹרֵייתָא, וְאוֹכְלֵת כָּל קֶרְבָּנִין דְּצִלוֹתָא. וְאוֹכְלֵת לַחִין וִיבָשִׁין, אִינוּן פְּשְׁטֵי דְּאוֹרֵייתָא דְּאִינוּן כְּעֵצִים יְבָשִׁים. וְרַזִּי אוֹרֵייתָא אִינוּן כְּעֵצִים לַחִים. וְהִיא אִיהוּ אֲשׁ אוֹכְלֵת לַחִין וִיבָשִׁין.

וְעוֹד אוֹכְלֵת לַחִין, כָּל קֶרְבָּנִין דִּהוּוּ קֶרְבִּין בְּצִלוֹתָא, עַל מְצוֹת עֲשֵׂה. וִיבָשִׁין, כָּל קֶרְבָּנִין דִּהוּוּ קֶרְבִּין בְּצִלוֹתָא, עַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. וְהִיא אִיהוּ, סְקִילָה שְׂרִיפָה הֲרַג וְחִנֵּק, עַל מְצוֹת עֲשֵׂה, וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, אֵלִין אִינוּן קֶרְבָּנָא דְּשִׁכְנִיתָא, צִלוֹתָא, דְּפְקוּדִין דְּעֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה. וְלִקְבַל ה' מְרָאוֹת אֵלִין, תְּקִינוּ חֲמֵשׁ צִלוֹתֵי בְיוֹמָא דְּכַפּוּרִי. וְלִקְבַל בַּת עֵינָא, אִינוּן עֲשָׂרַת יְמֵי הַתְּשׁוּבָה ה' לִקְבַל אוֹר דְּבַת עֵינָא. ה' עֲנוּיִין, לִקְבַל ה' בְּתֵרָאָה.

פְּקוּדָא בְּתֵר דָּא, לְעֵשׂוֹת הַחֲטָאֵת כְּמִשְׁפָּטָה. תְּנָאִים וְאַמּוֹרָאִים, אֲתוּן דְּמִסְטָרָא דְּמִדּוֹת דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִיתוּ, דְּטַרְחַתוּן סְגִי לְנִקְאָה בְּרֵתָא דִּילִי דְּאִיְהִי הַלְכָה, מֵאֵלִין קְלִיפִין, דְּעַרְב רַב, קוּשְׁטִין בִּישְׁטִין, דְּלִית לוֹן תִּירוּץ, וְלֹא פְרוּקָא, דְּעֵלְיֵיהוּ אֲתָמֵר, (קהלת א) מְעַנַּת

מְסַדֵּר אוֹתָהּ בְּכָל יוֹם.

רַעִיא מְהִימְנָא

מְצוּחַ לְעֵשׂוֹת הָעוֹלָה כְּמִשְׁפָּטָה, וְעֵלָה נְאָמֵר זֵאת תּוֹרַת הָעֵלָה וְגו'. חֲמֵשׁ אֲשִׁים הֵיוּ יוֹרְדִים עַל הַקֶּרְבֵּן: אֲשׁ אוֹכַל וְאִינוּ שׁוֹתָה. אֲשׁ שׁוֹתָה וְאִינוּ אוֹכַל. אֲשׁ אוֹכַל וְשׁוֹתָה. אֲשׁ אוֹכַל לַחִים וִיבָשִׁים. אֲשׁ שְׂאִינוּ אוֹכַל וְאִינוּ שׁוֹתָה. כְּנֻגְדָם הֵם: זֵאת תּוֹרַת הָעֵלָה - אַחַת. הִיא הָעֵלָה עַל מוֹקְדָה - שְׁתֵּים. עַל הַמְזֻבָּח - שְׁלֹשׁ. כָּל הַלֵּילָה - אַרְבַּע. וְאֲשׁ הַמְזֻבָּח תּוֹקֵד בּוּ - חֲמֵשׁ.

וּפְרָשׁוּהָ בְּעֵלֵי הַמְּשֻׁנָה, הָעוֹלָה כְּלָה עוֹלָה לְגַבּוּתָהּ, וְזוּ בִּינָה, ה', ה' מְרָאוֹת שְׁלָהּ. י' בַּת יַחֲדָה, (שמות כג) וּמְרָאָה כְּבוֹד ה' כְּאֲשׁ אוֹכְלֵת. ו' אוֹר שֶׁל בַּת עֵינַן, וְהִיא אֲשׁ שׁוֹתָה כָּל הַמֵּיִם שֶׁל הַתּוֹרָה, וְאוֹכְלֵת אֶת כָּל הַקֶּרְבָּנוֹת שֶׁל הַתְּפִלָּה. וְאוֹכְלִים לַחִים וִיבָשִׁים, אוֹתָם פְּשְׁטֵי הַתּוֹרָה שֶׁהֵם כְּמוֹ עֵצִים יְבָשִׁים, וְסוּדוֹת הַתּוֹרָה הֵם כְּמוֹ עֵצִים לַחִים. וְזוֹהִי אֲשׁ הָאוֹכְלֵת לַחִים וִיבָשִׁים.

וְעוֹד אוֹכְלֵת לַחִים, כָּל הַקֶּרְבָּנוֹת שֶׁהֵיוּ קֶרְבִּים בַּתְּפִלָּה עַל מְצוֹת עֲשֵׂה. וִיבָשִׁים - כָּל הַקֶּרְבָּנוֹת שֶׁהֵיוּ קֶרְבִּים בַּתְּפִלָּה עַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. וְזוֹהוּ סְקִילָה שְׂרִיפָה הֲרַג וְחִנֵּק, עַל מְצוֹת עֲשֵׂה, וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. אֵלִין הֵם הַקֶּרְבָּנוֹת שֶׁל הַשְּׂכִינָה, תְּפִלָּה, שֶׁל מְצוֹת עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה. וְכַנְגֵּד חֲמֵשׁ הַמְּרָאוֹת הִלְלוּ תְּקִינוּ חֲמֵשׁ תְּפִלוֹת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וְכַנְגֵּד בַּת עֵינַן אוֹתָם עֲשָׂרַת יְמֵי תְּשׁוּבָה. חֲמֵשׁ כְּנֻגְדָה הָאוֹר שֶׁל בַּת עֵינַן. חֲמֵשׁ עֲנוּיִים כְּנֻגְדָה ה' אַחֲרוּנָה.

הַמְצוּחַ אַחַר זוּ, לְעֵשׂוֹת אֶת הַחֲטָאֵת כְּמִשְׁפָּטָה. תְּנָאִים וְאַמּוֹרָאִים, אֲתָם שְׂמַצְד מְדוּתֵיו שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֲתָם, שְׂטַרְחַתָם הֲרַבָּה לְנִקְוֹת אֶת הַבַּת שְׁלִי, שֶׁהִיא הַלְכָה, מֵאוֹתָן הַקְּלַפּוֹת שֶׁל עַרְב רַב, שֶׁהֵן קְשׁוּיֹת רַעוֹת שְׂאִין לָהֶם תְּרוּץ וְלֹא פְרוּק, שְׁעֲלֵיהֶם נְאָמֵר (קהלת א) מְעַנַּת

יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות, אלא נאמר בהם תיקו. וכל תיקו של אסור - לחמרה. והוא תיקו חסר ו', שאין לו תקון. חסר נזן, שהוא העולם הבא, שתיקו של העולם הבא שתיקה, כמו: שתק, כף עלה במחשבה. ויש קשיות שהן הלבושים של הלכה, שנאמר בהם משבצות זהב. זהו שפתוב (תהלים מה) כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. ואתם פוסקים אותם בכמה פסקים, ואחר כף מתקנים ומישיבים אותם בכמה פרוקים.

ואם חסר פסק כלשהו מן המשנה, כמו שבארנו זה חסר מן המשנה, אתם מתקנים אותם, וזהו חסרון שיוכל להמנות. ואם יבא טפש ויוציא שם רע על אותו אמן שחותף לבושים, ויאמר: וכי התורה היא חסרה? ! והרי כתוב תורת ה' תמימה, תמימה בכל איברי הגוף, שהם רמ"ח מצוות, זהו שפתוב (שיר ד) כלף יפה רעיתי ומום אין כף, תמימה בלבושיה, ואיך חסר מן המשנה?

אתם תאמרו לו: דייק ותמצא חתיכה, ותמצא אותה מערכת עם שאר פסקים ומשניות. שדרך האמן לחתף לבושים לכמה חתיכות, והתלמיד שאינו בקי לקשר את ההלכה בחתיכות הללו, מתחלפות לו פסקות וקשיות ולא מוצא להם פרוק, עד שיבא האמן ומפרק אותם את כל הספקות הללו שלהם. באותו זמן, הלכה שהיא בת, עולה לפני המלך שלמה בכל, בגופה בלבושה ובתכשיטיה, ומתקנים

בה (בראשית ט) וראיתה לזכר ברית עולם. ולפעמים יש לאמן תלמיד בקי שישלח לו לתקן אותם. כמו כלם ואמרו, ודאי שאתה הוא האמן, רועה הנאמן, שבך נאמר משה קבל תורה מסיני, ומשם ואילך כל התלמידים הם שלך, מיהושע ועד סוף כל הדורות. זהו שאמר ומסרה ליהושע,

לא יוכל לתקון, וחסרון לא יוכל להמנות, אלא אתמר תיקו בהון. וכל תיקו דאסורא לחומרא, ואיהו תיקו חסר ו' דלית ליה תקון. חסר נזן, דאיהו עלמא דאתי, דתיקו דעלמא דאתי, שתיקה. כגון שתוק כף עלה במחשבה. ואית קושין דאינון לבושין דהלכה, דאתמר בהון משבצות זהב. הדא הוא דכתיב, (תהלים מה) כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. ואתון, פסקין לון בכמה פסקות, ולבתר מתקנין ומפרקין לון בכמה פרוקין.

ואי חסר שום פסק ממתניתין, כמה דאוקמוהו זה חסר מן המשנה, אתון מתקנין לון, והאי הוא חסרון שיוכל להמנות. ואי ייתי טפש ויפיק שום ביש על ההוא אומנא דחתף לבושין, ויימא וכי אורייתא איהי חסר, והא כתיב (תהלים ט) תורת יי' תמימה, תמימה בכל אברין דגופא, דאינון רמ"ח פקודין. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ד) כלף יפה רעיתי ומום אין כף. תמימה בלבושה, ואיך חסר מן המשנה.

אתון תימרון ליה, דוק ותשפח חתיכה, ותשפח לה מעורבת בשאר פסקות ומשניות. דאורח אומנא למחתף לבושין בכמה חתיכות, ותלמיד דלאו איהו בקי למקשר ההלכה באלין חתיכות, מתחלפי ליה פסקות וקושין, ולא אשפח לון פרוקא. עד דייתי אומנא, ופריק לון כל אלין ספקות דלהון. בההוא זמנא, הלכה דאיהי ברפא, סליקת גדם מלכא, שלימא בכלא, בגופא בלבושא ובתכשיטה, ואתקיים בה (בראשית ט) וראיתה לזכור ברית עולם. ולזמנין אית לאומנא תלמיד בקי, דישרד ליה לתקנא לון.

כמו פלהו ואמרו, ודאי אנת הוא אומנא רעיא מהימנא. דאתמר כף משה קבל תורה מסיני, ומתמן ואילך

בה (בראשית ט) וראיתה לזכר ברית עולם. ולפעמים יש לאמן תלמיד בקי שישלח לו לתקן אותם. כמו כלם ואמרו, ודאי שאתה הוא האמן, רועה הנאמן, שבך נאמר משה קבל תורה מסיני, ומשם ואילך כל התלמידים הם שלך, מיהושע ועד סוף כל הדורות. זהו שאמר ומסרה ליהושע,